

VÁLTOZATOK EGY HÚRON

1.

*Mikor először rádhajoltam,
mikor először rámfonódtál,
mikor először láttalak meg
meztelenebbül a folyóknál,
mikor először égett bőröm
fehérségén a tested csókja:
ó ha az idő ott elalszik,
ha akkor megkövültünk volna!
Ha akkor megkövültünk volna,
mily csodálatos szobor volnánk,
mily fényt szikrázna még szerelmünk,
mily fényugárzás tűzne még ránk,
mily örök-érvű példa lennénk,
mily csillagzuhogása éjnek!
De elkattant a perc s köröttünk
lassan kialudtak a fények,
míg számon tiltott csókok égtek
s véremmel elvegyült a méreg,
lassan fölémbe magasodtál,
s hallgatlak, mint a szentbeszédet.*

2.

*Számlálom arcom ráncait... S míg
a hajszál-rácsok mögé benézek,
nem az elmúlás kriptamélye,
de elnyugvásom tántorit meg:
a lassúbb válasz, fontolt léptek,
az óvatos tekintet, vérem
ólmosabb, fáradt lüktetése,
s amíg szívem verését mérem,
ledönt a sápadt bizonyosság:
hát aki voltam, nem leszek már?
Mellem közúzó szélbe fúrva
az országút sem engemet vár?
Csikó-lábaim vaskosodnak,
s játékos ujjaim megállnak
néha-néha már feleútján
duruzsoló simogatásnak,
kormol a láng is, mi szememből
asszonyi lábak után kapdos,
az a néhai hetykesség meg
odamaradt, és az a karmos
nyugtalanság is jóllakottan
gubbaszt... Hát így van, nem vagyok sas?*

*Ejh, felrázom mégis magamat, hogy
fáradt mellettem ne maradhass!*